

for meget passende kunde se bort fra en politisk Meningsforskiel, der dog ikke paa dette Omraade har nogen Betydning. — Der er et Par andre Punkter paa Udenrigsministerens Budget, som jeg undrer mig meget over. Seg skal da navnlig fremhave den Betegnelse, som man i Andningsforslaget under Nr. 22 har givet Aviskontoen paa Udenrigsministeriets Budget. Man kalder den en „Bevilling til at paavirke Pressen“. Seg antager, at denne Betegnelse af Posten skyldes ikke Udenrigsministeriet, men at den er givet den af Udvalgets Flertal; thi i Udenrigsministeriets Budget hedder denne Post: „D. 1. Til Aviser og Bøger samt Pressen“. Seg tror, at man befinder sig i en fuldstændig Bilsfarelse, naar man antager, at Udenrigsministeriet udfolder nogen Virksomhed i Retning af at paavirke Pressen. Det er mig vel bekendt, at man i en Række af Aar fra Udenrigsministeriet har uddelt forskjellige Honorarer til Folk, som skrive i fremmede Blade, og jeg tror, at Udenrigsministeriet med en høj Grad af Liberalitet bestandig har uddelt den væsentlig til Folk, der modarbejdede Regjeringens Politik. I alt Fald har dette været Tilfældet tidligere, da f. Ex. Professor Peder Hjort i en lang Række af Aar blev understøttet af Udenrigsministeriet for at virke for en Politik, som Regjeringen ikke fulgte, saa at Partiskhed kan man egentlig ikke bebrejde Udenrigsministeriet. Smidleritid tror jeg, at Bølsbet i Tidens Løb er blevet indskrænket, og jeg er overbevist om, at dersom denne Post undersøges i sine Detailler, vil det findes, at hvad der anvendes til Honorarer til Pressen, er overordentlig lidt, og at det ringe Bølsbet, der er opsjort under denne Konto til Bøger, Aviser og deslige, allerede er saa lille, at det er umuligt at hjælpe sig med mindre (Ord sprog: Der er ikke nødtigt!). So, det er vist temmelig nødtigt; i alt Fald tror jeg at kunne sige det med Sikkerhed for en Periode, der kun ligger nogle ganske saa Aar tilbage, og det vilde være høist forbausende, om Forholdet skulde have forandret sig i de senere Aar. — Der er fremkommet et Forslag fra 16 ærede Medlemmer, hvorefter der paa Finantsloven skulde gives en Bemyndigelse for Finantsministeren til at refundere Tolden paa Salt, der anvendes til Sodafabrikation. Det er et Slags Synsbeholdelse, der aflægges af disse ærede Medlemmer; de erkjende ved dette Forslag, at Folkethinget ikke har sig rigtigt ad, da det i en tidligere Samling forklarede et Lovforslag, der var forelagt netop om dette Spørgsmaal. Det er nemlig aabenbart for det Første, at Fabrikationen vil være stillet under meget prekære Forhold, dersom dens Sikkerhed for, at den skal faae Salttolden refunderet, alene skal have sin Hjemmel i en Finantslov, tilmed en Finantslov, som endnu turde have Et og Andet at gennemgaa, før den bliver endelig Lov, og dernæst at det i og for sig er en overmaade mistlig Ting at

give paa Finantsloven en Art Bemyndigelse for Regjeringen, en Autorisation for Regjeringen til at refundere Toldafgifter af en eller anden Art. Seg tror, at det er fuldkommen urigtigt at lade den Art Bestemmelser komme ind i Finantsloven, og jeg vil af den Grund stemme imod dette Forslag, idet jeg vil bringe i Erindring, at, om vi end ere kommen noget langt frem i Tiden, turde det neppe endnu være umuligt at faae gennemført et Lovforslag, der optog den Rante, som Folkethinget i sin Visdom nylig forkastede; thi med den store Indflydelse, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgfreds (Læmp) er i Besiddelse af, vil jo denne Sag kunne gaa igjennem her med Glands, og da den er fornuftig, vil den heller ikke møde Modsigelse paa andre Steder. — Der er et Forslag af min ærede Nabo, det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds (Bosjen) angaaende at yde Understøttelse til Komiteen for den aarlige Kunstudstilling i Kjøbenhavn for at sætte den i Stand til at deltage i Verdensudstillingen i Paris. Seg maa først sige, at det gjør mig overordentlig ondt, at man saa let har opgivet Tanken om at søge hele den danske Industri repræsenteret paa den forestaaende Verdensudstilling. At Lydsland har trukket sig tilbage fra Deltagelse i denne Verdensudstilling, har jo forskjellige Grunde, som i ingen Henseende passe paa vort Fædreland. Seg skal ikke døve ved den nationale Animositet, der endnu som en naturlig Følge af Krigen er tilbage mellem Lydsland og Frankrig, og paa hvilken man jo udtryffeligt har støttet sig i sin Motivering af, at man vilde undlade at deltage i Udstillingen; men der er jo et andet Forhold, som ganske vist har spillet den allerførste Rolle ved Lydslands Beslutning i den Henseende. Det er det uheldige Udfald af Lydslands Deltagelse i Verdensudstillingen i Philadelphia, et industrielt Nederlag, om hvilket jo forskellige Lydskere, der maa være upartiske Dommere, og deriblandt Professor Rouleaux i Berlin, have afgivet den mest utvetydige Erklæring. Det er meget let at forstå, at Lydsland efter de i Philadelphia vundne Erfaringer nødvendig har villet udsætte sig for en Ogentagelse af denne Bemyndigelse, og at man derfor har foretrukket at holde sig borte fra Verdensudstillingen i Paris. Ingen af disse Grunde kan gjælde for os; den danske Industri kan, hvor lille den end er, dog med god Udsigt til at gjøre sig gjældende møde paa disse Verdensudstillinger, fordi der, takket være en heldig Udvikling og navnlig takket være en Samvirken mellem Kunst og Haandværk, som andet Steds er sjelden, hos os har udviklet sig en vis industriel Egenomsindlighed, der, uagtet Landets Tidenshed og vor Udstillings ringe Omfang, overalt har vidt at gjøre sig gjældende paa en for Landet hæderlig Maade. Det er ogsaa opløst, at de Industribrivende her i Landet ikke ere utilbøjelige til at